

Βρεττάκου, Νικηφόρου

## Περιφρόνηση

Καί τις ἀχτίδες σου, ἥλιε, θά στis ἐπιστρέψω!  
 Στοῦ σύμπαντος τὸν ὄργασμὸ θά ζεσταθῶ,  
 θάχω ἐξοφλήσει πιά στὴ γῇ κάθε μισθὸ  
 - καὶ τις ἀχτίδες σου, θά σοῦ τις ἐπιστρέψω.

Τίποτα λογαριάζω πῶς δὲν σοῦ χρωστῶ!  
 Μέσα στὸν τάφο μου τὸ σῶμα θ' ἀντιστρέψω  
 καὶ τις ἀχτίδες σου, θά σοῦ τις ἐπιστρέψω,  
 στὴ σκληρὴ πλάκα μου διαθλώντας σου τὸ φῶς!

## Προσευχὴ

Κύριε, ποῦ στέλνεις τὴ βροχὴ στοὺς σπόρους  
 καὶ τὸν ἥλιο στὴ μήτρα τῆς μητέρας,  
 ποῦ ἀποκρίνεσαι στὸ βέλασμα τοῦ ἀρνιοῦ  
 μὲ τὸ οὐράνιο τόξο πάνω ἀπὸ τὴ χλόη,  
 ποῦ ἀπὸ ψηλὰ εὐλογεῖς, μέρα καὶ νύχτα,  
 τῶν ἑναστρων ἀχτῶν τὴν ἀνανέωση,  
 τὸ φῶς καὶ τὴν ἀνάπτυξη μυριάδων  
 διάφορων λουλουδιῶν - ἄς μὴν ἀκούσεις  
 ποτὲ τὸ βέλασμά μου!.. Ὅμως, Κυριέ μου,  
 τὴ δύση αὐτὴ μπορεῖς νὰ μοῦ στερήσεις  
 μ' ὅποια σου δυστυχία!.. Τὰ δάκρυα τοῦτα,  
 ποῦ βγαίνουν ἀπὸ βάθη πιδὶ γαλάζια  
 κι ἀπ' τις πηγές τῆς Ἀνοιξης, μπορεῖς,  
 Κύριε, νὰ τὰ ἐμποδίσεις!..

Κοίταξέ με,  
 πῶς ἐπιμένω πίσω ἀπ' τις τροχιές  
 τῶν τελευταίων πλασμάτων σου! Εἶναι μάταιο  
 νὰ μὲ κουράξεις πιότερο!

Ἀφησέ με  
 με ἡσυχῇ ἀναπνοὴ κάτω ἀπ' τὸ κλῆμα  
 τῶν ἄστρων σου νὰ κλάψω!.. Δὲ μπορῶ,  
 Κύριέ μου νὰ μισήσω!.. Ἀγάπησέ με!

## Προσκλητήριο

...Κοιτάχτε αὐτὴ τὴ θάλασσα, ποῦ δίχως  
 ἀχτὴ λαμποκοπᾷ· κι αὐτοῦ τοῦ δέντρου  
 τὸ λύγισμα· μὲ πόση ἐμπιστοσύνη  
 δὲν κρέμεται στὸν ἀνεμὸ! Κοιτάχτε  
 τὰ ράμφη τῶν πουλιῶν ποῦ ἀκίνητοῦνε  
 τὸ μεσημέρι, τοὺς σχισμένους βράχους...

Ἀσύγκριτη εἶναι ἡ μέρα, ποῦ ἀπ' τὸ βάθος  
 μὲ κυκλικὲς ψηλώνει παρελάσεις,  
 κι ἀπέραντος ὁ κόσμος!.. Σηκωθῆτε!

Μὲ  
καί  
πλε  
σά  
Κο  
πο  
κ'  
τις  
Μ  
ἐν  
ση  
ξε  
κι  
α

Ἡ θάλασσα ἀνεβαίνει στήν αὐλή μας  
 κ' οἱ δρίζοντες χτυποῦν τίς πόρτες μας!

Πάνω ἀπ' τὸ δροσερὸ κ' ἡσυχό κύμα  
 ξαναγυρίζει ἡ ἀνοιξη! Τ' ἀγέρι  
 πηδᾷ ἀπ' τῆς χαρρυγῆς τῇ ρόδινη ἄχνα  
 σ' ὄλη τῇ γῇ! Τὰ μέτωπα ἀναπνέουν  
 κι ἀνθίζουν τὰ χαμόγελα ποὺ πλέκουν  
 τὸ μέλλον τῆς ζωῆς! Ἀγαπηθῆτε!..

Γιατί, ἀδελφοί, νὰ κάνουμε τίς νύχτες  
 στοχαστικές, τίς μέρες νὰ βαραίνουν  
 ἀπ' τὴ μελαγχολία τους, τραδηγμένες  
 στῶν θαλασσῶν τίς ἄκρες; Τί στοιχίζει  
 στ' ἀηδόνι τὸ τραγούδι κ' ἡ εὐγένεια  
 στήν πρωινὴ βροχή; Ἀγαπηθῆτε!..

Ἄς κλείσουμε καὶ μετὶ τὸν προορισμὸ μας  
 καθὼς αὐτὸς ὁ ἥλιος ἐκεῖ πάνω.

Ἄς φεύγουμε ἀνεβαίνοντας καί, τέλος,  
 ἄς κάμψουμε τὰ σύνορα τοῦ Κόσμου,  
 καθὼς ἐκεῖνος, μ' ἀναμένα ρόδα!..

### Ἰερὴ μνήμη

Ἦθελα, πρὶν μὲς στ' ἄπειρο σιωπήσω,  
 στὸ αἰώνιο φῶς δυὸ στίχων νὰ σὲ κλείσω·  
 κι ὅταν οἱ αἰῶνες ποὺ ἔρχονται ἀλλοιοῦν  
 καὶ μηδενίζουν τὰ ὅσα βλέπεις μπρὸς σου,  
 φύλακες μπρὸς στὸν ἥλιο ν' ἀγρυπνοῦν  
 καὶ μὲ ὑψωμένες λόγχες νὰ φρουροῦν  
 δυὸ στίχοι μου τὸν τάφο τὸ δικό σου.

### Μὲς στὴ διαφάνεια

Μὲς στὴ διαφάνεια τοῦ πρωينوῦ ἀνοιξα τὰ παράθυρά μου  
 καὶ σ' εἶδα ἀπ' ὅλα τὰ σημεῖα χροῦμενη νὰ κατεβαίνει  
 πλαγιά-πλαγιά τοὺς οὐρανοὺς, πλαγιά-πλαγιά τοὺς λόφους,  
 σὰ νάρχεσαι ἀπ' τὴν πηγὴ κι ἀπ' τὴν ἀρχὴ τοῦ κόσμου.  
 Κουδούνια καὶ χαμόγελα σέρνει τὸ φόρεμά σου,  
 ποὺ τὸ φιλοῦν καὶ τὸ σηκώνουν οἱ αὖρες στὸ γαλάζιο·  
 κ' εἶσαι παντοῦ μὲ μιὰ ἀγκαλιὰ τριαντάφυλλα ποὺ φέγγουν  
 τίς πέτρες χρωματίζοντας γύρω μου ὅταν βραδιάζει.

Μὰ ὅταν νυχτώνει, κλείνοντας τὰ τέσσερα παράθυρά μου,  
 ἐνῶ στὸ σκοῦρο θαλασσὶ παίρνουν νὰ τρέμουν τ' ἄστρα,  
 σμίγω ἔξω μὲ τὸ μέγα φῶς τοῦ σύμπαντος τὸ φῶς σου,  
 λιώνοντας τὴν εἰκόνα σου σε ἄχρινα συννεφάκια·  
 κ' ἐνῶ κάτω ἀπ' τὴν στέγη μου γέρνω τὸ μέτωπό μου  
 κι ἀκούω σκυμένος τοῦ δικοῦ μου κόσμου τίς καμπάνες,  
 ἀπ' ἔξω ὑπάρχεις ἐσύ: φῶς, στερέωμα, οὐρανός!